

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

*Πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο
(ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον γ' ἡχου).*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐὰν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφέωρα μόνον εἰς Αὐτόν, ἡ σημασία τῆς δι' ἡμᾶς θὰ ἦτο μηδαμινή. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη μόνος. Συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Βροντοφωνεῖ σχετικῶς ὁ ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι· Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» ἀπαρχὴ δηλονότι τῆς ἀναστάσεως πάντων τῶν κεκοι-

μημένων καὶ τῶν ἐφεξῆς κοιμηθησομένων, καὶ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ μήνυμα εἶναι χαροποῖον δι' ὅλους, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ κατήργησε τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου. Οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτὸν προσδοκοῦν ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ διὰ τοῦτο βαπτίζονται εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ, συνανίστανται μετ' Αὐτοῦ, καὶ ζοῦν ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ κόσμος προσπαθεῖ νὰ συσσωρεύσῃ ὑλικά ἀγαθὰ, διότι στηρίζει ἐπ' αὐτῶν τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς του. Ἐλπίζει ἀκρίτως ὅτι διὰ τοῦ πλοῦτου θὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. Καὶ

ὁ πλανώμενος ἄνθρωπος διὰ νὰ συσσωρεύσῃ πλοῦτον, ἐπιμηκύνοντα δὴθεν τὴν ζωὴν του,

σκορπίζει τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀφαιρεῖ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῆς ἐπιβίωσης, καὶ πολλάκις διακόπτει βιαίως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ διασώσῃ τὴν ἰδικὴν του ζωὴν.

Ἄλλά, ἀλλοίμονον! Ἡ πλάνη του εἶναι μεγάλη. Ἡ ζωὴ κερδίζεται μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν καὶ διὰ τῆς εἰς Αὐτὸν ἐνσωματώσεως.

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαίωι ὅτι οἱ ἐνωθέντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ ζοῦν καὶ μετὰ θάνατον, συνυπάρχουν μετὰ τῶν ζώντων, συνδιαλέγονται μετ' αὐτῶν, ἀκούουν αὐτοὺς καὶ πολλάκις ἱκανοποιοῦν θαυματουργικῶς τὰ αἰτήματά των.

Δὲν χρειάζεται πλέον ἡ ἀναζητήσις τοῦ μυθολογικοῦ «ἀθανάτου ὕδατος». Ἡ ἀθανασία ὑπάρχει ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ προσφέρεται δι' Αὐτοῦ πρὸς ὅλους.

Δὲν χρειάζεται νὰ ἐξολοθρευθῶνται λαοὶ διὰ νὰ ἐπιβιώσουν ἄλλοι λαοί. Οὔτε χρειάζεται νὰ ἐξολοθρευθῶνται ἀνυπεράσπιστοι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις διὰ νὰ ζήσουν ἀνετώτερον ἄλλαι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις. Εἰς ὅλους ὁ Χριστὸς προσφέρει τὴν ἐπίγειον καὶ τὴν ἐπουράνιον ζωὴν. Ἀνέστη, καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἀκολουθοῦν Αὐτὸν εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἀναστάσεως. Ἀντιθέτως, ὅσοι ἐμμέσως ἢ ἀμέσως σκορπίζουν τὸν θάνατον, νομίζοντες ὅτι οὕτω θὰ παρατείνουν ἢ θὰ διευκολύνουν τὴν ἰδικὴν των ζωὴν, καταδικάζουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν αἰώνιον θάνατον.

Ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα πάντες οἱ ἄνθρωποι ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἀποτελεῖ μεγάλην πλάνην ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι θὰ προέλθῃ εὐημερία εἰς τὸ

ἀνθρώπινον γένος διὰ τῶν ἀλληλοσπαραγμῶν. Ὁ Χριστὸς ἀνιστᾷ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀκυρώνει τὴν θανάτωσιν αὐτῶν. Ἔχει τὴν δύναμιν τῆς υπερβάσεως τοῦ θανάτου. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ἐνίκησε τὸν θάνατον, ἐπιβεβαίωι τὴν ἀπέχθειαν Αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἐπαναχορηγεῖ αὐτήν, τυχὸν διακοπεῖσαν, διότι Ἐκεῖνος εἶναι «ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν». Διὰ τοῦτο οἱ πιστοὶ δὲν φοβοῦμεθα τὸν θάνατον. Ἡ δύναμις ἡμῶν δὲν ἔγκειται εἰς τὸ ἄτρωτον τῆς ὑπάρξεώς μας ἀλλὰ εἰς τὸ ἀναστάσιμον αὐτῆς.

Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ ἡμεῖς θὰ ἀναστηθῶμεν!

Ἐὰς ἀκολουθήσωμεν, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, εἰς πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ. Ἐὰς βοηθήσωμεν τοὺς στερουμένους τῶν μέσων τῆς ἐπιβίωσης νὰ συντηρηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν. Ἐὰς διακηρύξωμεν εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὅτι δι' αὐτῆς κατηργήθη ὁ θάνατος καὶ ὅτι συνεπῶς δύνανται καὶ αὐτοὶ νὰ μετᾶσχουν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, πιστεύοντες εἰς Αὐτόν καὶ ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη Του. Ἡ ἰδικὴ μας ἀνάστασις τότε μόνον εἶναι δυνατὴ, ὅταν προσφέρηται διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μας. Τότε μόνον ἡ νικητήριος διακήρυξις “Χριστὸς Ἀνέστη” θὰ ἐνεργῇ σωστικῶς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Γένοιτο!

Ἄγιον Πάσχα 2012

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΟΛΚΑΣ

Περιοδικὸν Ἰ.Μ. Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας

Ἰδιοκτήτης: ἸΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παῖσιος

Ἐπί τῆς ὕλης: Ὁμάδα Ἱερέων καὶ λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.im-leka.gr. Email: imkalymnoy2011@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή: ΣΑΪΤΗ τηλ. 210-34.76.090

Ὁσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

Λόγος περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως (Λόγος ΙΓ')

Αδελφοὶ καὶ πατέρες, ἦρθε τὸ Πάσχα, ἡ χαρμόσυνη μέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ αἰτία κάθε εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, πού ἔρχεται μία φορά τὸν χρόνο ἢ μᾶλλον ἔρχεται καθημερινὰ καὶ συνεχῶς σ' ἐκείνους πού κατανοοῦν τὸ μυστικὸ τῆς νόημα. Ἦρθε καὶ γέμισε τὶς καρδιές μας χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση λύνοντας τὸν κόπο τῆς πάνσεπτης νηστείας καὶ τελειοποιώντας καὶ παρηγορώντας τὶς ψυχές μας.

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπὸν τὸν Κύριο, πού μᾶς πέρασε μέσα ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς νηστείας καὶ μᾶς ὁδήγησε με εὐφροσύνη στὸ λιμάνι τῆς Ἀναστάσεώς του...

Ἄς ἐξετάσουμε ποιὸ εἶναι τὸ μυστήριό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, πού συντελεῖται κατὰ παράδοξο τρόπο σὲ ὅσους τὸ ἐπιθυμοῦν, πῶς θάπτεται ὁ Χριστὸς μέσα μας σὰν σὲ μνήμα καὶ πῶς ἐνώνεται με τὶς ψυχές μας καὶ ἀνασταίνεται συνανασταίνοντας κι ἐμᾶς.

Ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς μας, ἀφοῦ κρε-

μάσθηκε στὸν σταυρό, σταύρωσε ἐπᾶνω σ' αὐτὸν τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου· κι ἀφοῦ γεύθηκε τὸν θάνατο, κατέβηκε στὰ κατώτατα τοῦ Ἄδη. Ὅπως λοιπὸν τότε ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὸν Ἄδη ἐπέστρεψε στὸ ἄχραντο σῶμα του –ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἀποχωρίσθηκε καθόλου–

κι ἀμέσως ἀναστήθηκε καὶ μετὰ ἀνήλθε στοὺς οὐρανοὺς με δόξα πολλή καὶ δύναμη, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τώρα, ὅταν ἐμεῖς ἐξερχόμαστε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ εἰσερχόμαστε με τὴν ἐξομίωση τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου στὸν τάφο τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ταπεινώσεως, αὐτὸς ὁ ἴδιος κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, εἰσέρχεται στὸ σῶμα μας σὰν σὲ τάφο, ἐνώνεται με τὶς

νεκρωμένες πνευματικὰ ψυχές μας καὶ τὶς ἀνασταίνει. Ἔτσι παρέχει τὴ δυνατότητα σ' ἐκείνον πού συναναστήθηκε μαζί του νὰ βλέπει τὴ δόξα τῆς μυστικῆς του ἀναστάσεως.

Ἀνάσταση λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δική μας ἀνάσταση τῶν κάτω κειμέ-

νων. Γιατί πώς θα ἀναστηθεῖ αὐτὸς ποὺ ποτὲ δὲν ἔπεσε σὲ ἁμαρτία, καθὼς εἶναι γραμμένο, μήτε ἀλλοιώθηκε στὸ ἐλάχιστο ἢ δόξα του; Ἡ πὼς θα δοξασθεῖ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ὑπερδοξασμένος καὶ ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα;

Ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ, καθὼς εἶπαμε, εἶναι ἡ δική μας δόξα. Ἀφ' ὅτου δηλ. ἐκεῖνος οἰκειοποιήθηκε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ὅσα ἐνεργεῖ σ' ἐμᾶς τὰ ἐπιγράφει στὸν ἑαυτό του. Ἡ ἀνάσταση λοιπὸν τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἔνωσή της μὲ τὴ ζωὴ. Ὅπως ἀκριβῶς τὸ νεκρὸ σῶμα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει, ἂν δὲ δεχθεῖ μέσα του τὴ ζωντανὴ ψυχὴ καὶ δὲ σμίξει ἄμικτα μ' αὐτήν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει μόνη της, ἂν δὲν ἔνωθεῖ ἀρρήτως κι ἀσυγχύτως μὲ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ἡ ὄντως αἰώνια ζωὴ. Εἶναι δηλ. νεκρὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐν γνῶσει καὶ ὁράσει καὶ αἰσθήσει ἔνωσή της μὲ τὸν Χριστό, κι ἄς εἶναι νοερὴ κι ἀθάνατη ἀπὸ τὴ φύση της.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πιστεύουν στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πολὺ λίγοι ὅμως εἶναι αὐτοὶ ποὺ τὴν βλέπουν καθαρὰ· κι αὐτοὶ ποὺ δὲν τὴν εἶδαν, δὲν μποροῦν νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Ἅγιο καὶ Κύριο... Καὶ τὸ ἱερότατο λόγιο, ποὺ καθημερινὰ ἔχουμε στὸ στόμα, δὲν λέει «Ἀνάστασιν Χριστοῦ πιστεύοντες» ἀλλὰ τί; «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον».

Πὼς λοιπὸν μας προτρέπει τώρα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ λέμε ὅτι εἶδαμε αὐτὴν ποὺ δὲν εἶδαμε, ἀφοῦ μάλιστα μιὰ φορὰ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς πρὶν χίλια χρόνια κι οὔτε τότε τὸν εἶδε κανεὶς ν' ἀνασταίνεται; Ἄραγε μήπως ἡ Ἅγία Γραφή θέλει νὰ λέμε ψέματα; Ὅχι βέβαια· ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μᾶς προτρέπει νὰ ὁμολογοῦμε εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ συντελεῖται μέσα στὸν κάθε πιστὸ κι ὄχι μόνο μιὰ φορὰ, ἀλλὰ κάθε ὥρα θὰ λέγαμε, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος

ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἀνασταίνεται μέσα καὶ λαμπροφορεῖ καὶ ἀπαστράπτει τὴν ἀστραπὴς τῆς ἀφθαρσίας καὶ τῆς θεότητος. Γιατὶ ἡ φωτοφόρος παρουσία τοῦ πνεύματός μας ὑποδεικνύει τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἢ μᾶλλον μᾶς ἀξιώνει νὰ δοῦμε αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν ἀναστάντα. Γι' αὐτὸ καὶ λέμε:

«Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν»
(Ψαλμ. 117, 27, Θεὸς εἶναι ὁ Κύριός μας καὶ φανερώθηκε σὲ μᾶς).

Σ' ὅσους λοιπὸν ἀποκαλυφθεῖ ὁ ἀναστημένος Χριστὸς, πάντως πνευματικὰ ἐμφανίζεται στὰ πνευματικὰ τους μάτια. Γιατὶ, ὅταν ἔρχεται σὲ μᾶς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς ἀνασταίνει ἐκ νεκρῶν, μᾶς ζωοποιεῖ καὶ μᾶς δίνει τὴ χάρη νὰ τὸν βλέπουμε μέσα μας ὀλοζώντανο, αὐτὸν τὸν ἀθάνατο καὶ ἀνώλεθρο καὶ νὰ γνωρίζουμε πλήρως, ὅτι αὐτὸς μᾶς συνανασταίνει καὶ μᾶς συνοδεύει, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ Ἅγία Γραφή.

ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΗ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Με λαμπρότητα και βυζαντινή μεγαλοπρέπεια, βάσει του προγράμματος που εκδόθηκε από την Ιερά Μητρόπολη εορτάστηκε στο Νησί των σφουγγαράδων, την ωραία παραδοσιακή και προπάντων πιστή στον Θεό και την Εκκλησία του, Κάλυμνο η εορτή του Οσίου Θεοφόρου και θαυματουργού πατρός ημών Σάββα, την Κυριακή 1η Απριλίου 2012.

Προσκυνητές από όλο το Αν. Αιγαίο και κατεξοχήν από τη Δωδεκάνησο ήρθαν στην Κάλυμνο, για να προσκυνήσουν το σκήνωμα του Οσίου Σάββα.

Ο πολύ ωραίος καιρός του Σαββατοκύριακου επέτρεψε σε χιλιάδες πιστών να ανέβουν στο ιερό ύψωμα για να ανάψουν ένα κεριά στον Όσιο Σάββα.

Η Δημοτική Αστυνομία, συνεργαζόμενη με τους οδηγούς των ταξί, προστάτησε την ηρεμία και τη γαλήνη του ιερού χώρου, ώστε η κυκλοφορία να είναι ομαλή παρά την τεράστια συρροή προσκυνητών.

Στον πανηγυρικό εσπερινό και τη Θ. Λειτουργία συναρχιεράτευσαν ο μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ (από το Οικ. Πατριαρχείο της Κων/πόλεως) και ο μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος.

Στο θείο κήρυγμα του ο κ. Ιωσήφ μίλησε για τις αρετές του Οσίου με έντεχνο και συνάμα λιτό τρόπο, καθώς αναφέρθηκε στη ζωή και στην πνευματική άσκηση του οσίου μέσα από την οδό της αγαθότητας, ταπεινοσύνης, αγάπης και προσφοράς που δίδασκαν οι περικοπές Ευαγγελίου και του Αποστόλου της ημέρας.

Ανήμερα της πανήγυρης προσήλθαν ως προσκυνητές του Οσίου οι βουλευτές Δωδ/σου κ.κ. Ν. Ζωίδης, Μ. Ιατρίδη και Γ. Κασσάρας, ο δήμαρχος Καλύμνου κ. Δημ. Διακομιχάλης, ο εκπρόσω-

πος της Περιφέρειας κ. Σταυλάς, ο επικεφαλής της ελ. αντ/τευσης κ. Γαλουζής, από την αξ. αντ/τευση ο κ. Μπούκης, και οι υποψήφιοι βουλευτές της Ν.Δ. κ.κ. Π. Μαραβέλιας και Υψηλάντης.

Ο Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός, η αγρυπνία, η δισαρχιερατική Θεία Λειτουργία και ο κατανυκτικός εσπερινός το εσπέρας της Κυριακής μεταδόθηκαν από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραιϊκής Εκκλησίας και τηλεοπτικά από το κανάλι «Τ.Υ. 12», καθώς και από τον Εκκλησιαστικό τοπικό σταθμό «Αλήθεια FM» μέσω διαδικτύου.

Και η Ναυτιλιακή Εταιρεία «Δωδεκάνησος» του κ. Γ. Σπανού με έκτακτα δρομολόγια από Ρόδο και Κω καθώς και τα «DOLFIN KALYMNOS» και «ΑΠΟΛΛΩΝ» από ΚΩ μετέφεραν πλήθος προσκυνητών.

Η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Μοναχή Κυπριανή, η αδελφότης της Ιεράς Μονής και ο Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου και Αстуπαλαίας κ. Παΐσιος εκφράζουν τις άπειρες ευχαριστίες τους σε όλους που συνέβαλαν να εορταστεί μεγαλοπρεπώς ο Άγιος Σάββας ο Προστάτης και Έφορος της Μονής των Αγίων Πάντων και το καύχημα των ευσεβών Καλυμνίων.

«Όσιε Θεοφόρε πατήρ ημών Σάββα πρέσβευε υπέρ πάντων ημών διηνεκώς».

Η Ι.ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΕ «ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ» ΣΤΗ ΛΕΡΟ

Την Κυριακή 25 Μαρτίου 2012 και ώρα 7 το απόγευμα ο Μητροπολίτης μας κ.κ. Παΐσιος, ετέλεσε στη Λέρο τον αγιασμό των εγκαινίων του «Καταστήματος Αλληλεγγύης» της Ιεράς μας Μητροπόλεως.

Σκοπός ίδρυσης αυτής της Τράπεζας Τροφίμων είναι η συλλογή συσκευασμένων τροφίμων και προϊόντων πρώτης ανάγκης και η προώθησή τους στις ευάλωτες ομάδες των συμπολιτών μας, οι οποίοι, λόγω της οικονομικής κρίσης, αντιμετωπίζουν καθημερινά προβλήματα επιβίωσης.

Για την ευδόωση του ιερού αυτού σκοπού, ο Δήμος Λέρου, παραχώρησε το ακίνητο που στεγάζεται η Δημοτική Αστυνομία στο κεντρικό λιμάνι του Λακκίου.

Παρόντες κατά τον αγιασμό ήταν οι ιερείς μας, ο δήμαρχος Λέρου κ.Μιχαήλ Κόλιας, τα μέλη της εθελοντικής ομάδας που είναι υπεύθυνα για την λειτουργία του «καταστήματος αλληλεγγύης», και πολλοί συμπολίτες μας.

Μετά το πέρας του αγιασμού ο Μητροπολίτης με λίγα λόγια αναφέρθηκε στην πολυσήμαντη αξία και σημασία αυτού του εγχειρήματος, ευχαρίστησε τον Δήμαρχο για την παραχώρηση του ακινήτου και αναφέρθηκε στις δυσκολίες που περνούν σήμερα πολλοί αδελφοί μας, οι οποίοι δεν μπορούν να αποκτήσουν ακόμη και αυτά τα αναγκαία καθημερινά για την επιβίωσή τους.

Μερικά από τα προϊόντα στα ράφια της «Τράπεζας Τροφίμων» της Ι.Μητροπόλεως

Ευχαρίστησε επίσης τα μέλη της εθελοντικής ομάδας που θα

είναι υπεύθυνα για την λειτουργία της τράπεζας τροφίμων, αλλά και ολόκληρο τον Λεριακό λαό, που από το υστέρημά του προσφέρει πάντοτε στα έργα αγάπης όποτε τους ζητηθεί.

Ο Δήμαρχος με την σειρά του συνεχάρη τον Μητροπολίτη μας γι' αυτή την αξιέπαινη πρωτοβουλία και τόνισε ότι ο Δήμος θα είναι πάντοτε αρωγός και συμπαραστάτης σε τέτοιες φιλάνθρωπες προσπάθειες.

Τα μέλη της εθελοντικής ομάδας για την λειτουργία του «καταστήματος αλληλεγγύης» είναι: ο π.Δαμασκηνός Παλαπουγιούκ, η κα.Γαρυφαλιά Εμμανουήλ διευθύντρια του Δημ.Σχολείου Λακκίου, η κα.Σοφία Καρπαθίου, ο κ.Κων/νος Κοντογιωργάκης υπάλληλος ΙΚΑ Λέρου και ο κ.Δημήτριος Λεούσης, συν/χος.

Το ωράριο λειτουργίας είναι κάθε Δευτέρα πρωί 10:00' π.μ. – 12:00' μ.μ., Τετάρτη απόγευμα 5:00' -6:30' μ.μ. και Παρασκευή απόγευμα 5:00' -6:30' μ.μ.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο σταυρός του Χριστού, αυτό το αποφασιστικό όργανο με το οποίο ολοκληρώθηκε η επίγεια ζωή και διακονία του Χριστού. Είναι η ιστορία ενός φοβερού και τρομακτικού μίσους ενάντια σ' Αυτόν που ολοκλήρησε η διδασκαλία Του επικεντρώθηκε στην εντολή της αγάπης, και που ολοκλήρωσε το κήρυγμά Του ήταν μια κλήση σε αυτοθυσία στο όνομα της αγάπης.

Ο Πιλάτος, ο Ρωμαίος κυβερνήτης στον οποίο μεταφέρθηκε ο Χριστός, αφού Τον συνέλαβαν, Τον εκτύπησαν και Τον έφτυσαν, λέει, «εν αυτώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω» (Ιωάν. 19, 4). Αυτό όμως προκάλεσε ένα ισχυρότερο ξέσπασμα: «Σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν!» φωνάζει το πλήθος. Έτσι ο σταυρός του Χριστού θέτει ένα αιώνιο πρόβλημα που σκοπεύει στο βάθος της συνείδησης: γιατί η καλωσύνη ξεσήκωσε όχι μόνο αντίθεση, αλλά και μίσος; Γιατί η καλωσύνη σταυρώνεται πάντοτε σ' αυτόν τον κόσμο; Συνήθως αποφεύγουμε να δώσουμε απάντηση σ' αυτό το ερώτημα επιρρίπτοντας την ευθύνη σε κάποιον άλλο: αν ήμασταν εκεί, αν ήμουν εκεί εκείνη την τρομερή νύχτα, δε θα είχα συμπεριφερθεί όπως οι άλλοι. Αλλοίμονο όμως, κάπου βαθιά στη συνείδησή μας γνωρίζουμε πως αυτό δεν είναι αλήθεια. Ξέρουμε πως οι άνθρωποι που βασάνισαν, σταύρωσαν και μίσησαν τον Χριστό δεν ήταν κά-

ποιου είδους τέρατα, κατεχόμενα από κάποιο ιδιαίτερο και μοναδικό κακό. Όχι, ήταν «όπως όλοι μας». Ο Πιλάτος προσπάθησε ακόμη και να υπερασπιστεί τον Ιησού, να μεταπείσει το πλήθος, προσφέρθηκε ακόμη και να απελευθερώσει το Χριστό ως κίνηση καλής θέλησης χάριν της εορτής, όταν κι αυτό απέτυχε, στάθηκε μπροστά στο πλήθος και ένιψε τα

χέρια του, δείχνοντας τη διαφωνία του σ' αυτό το φόνο.

Με λίγες πινελιές το ευαγγέλιο σχεδιάζει την εικόνα αυτού του παθητικού Πιλάτου, του τρόμου του, της γραφειοκρατικής του συνείδησης, της δειλίας του άρνησης να ακολουθήσει τη συνείδησή του. Δε συμβαίνει όμως ακριβώς το ίδιο στη δική μας ζωή και στη ζωή γύρω μας; Δεν είναι αυτή η πιο κοινότητα, η πιο τυπική ιστορία; Δεν είναι παρών συνεχώς μέσα μας κάποιος Πιλάτος; Δεν είναι αλήθεια πως όταν έρθει η στιγμή να πούμε ένα αποφασιστικό, αμετάκλητο όχι στο ψεύδος, στην αδικία, στο κακό και στο μίσος, ενδίδουμε στον πειρασμό να «νίψουμε τις χείρας μας»; Πίσω από τον Πιλάτο ήταν οι Ρωμαίοι στρατιώτες, οι οποίοι όμως υπερασπιζόμενοι τον εαυτό τους θα μπορούσαν να πουν: εκτελέσαμε απλώς διαταγές, μάς είπαν να «ουδετεροποιήσουμε» κάποιον ταραχοποιό που προκαλούσε αναστάτωση και αταξία, για ποιο πράγμα μιλάτε

λοιπόν; Πίσω από τον Πιλάτο, πίσω από τους στρατιώτες ήταν το πλήθος, οι ίδιοι άνθρωποι που έξι μέρες πριν φώναζαν «Ωσαννά», καθώς υποδέχονταν θριαμβευτικά το Χριστό κατά την είσοδό του στην Ιερουσαλήμ, μόνο τώρα η κραυγή τους ήταν «Σταύρωσον αυτόν!» Έχουν όμως και γι' αυτό μια εξήγηση. Δεν είναι οι ηγέτες τους, οι διδάσκαλοί τους και οι κυβερνήτες τους αυτοί που τους έλεγαν πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας εγκληματίας που κατέλυσε τους νόμους και τις συνήθειες, και γι' αυτό βάσει του νόμου, «πάντοτε βάσει του νόμου, πάντοτε σύμφωνα με το υπάρχον καταστατικό», πρέπει να πεθάνει...; Έτσι κάθε συμπαίκτης σ' αυτό το τρομακτικό γεγονός είχε δίκαιο «από την πλευρά του», όλοι δικαιώθηκαν. Όλοι μαζί όμως δολοφόνησαν έναν άνθρωπο στον οποίο «ουδέν ευρέθη αίτιον». Η πρώτη σημασία του σταυρού συνεπώς είναι η κρίση του κακού, ή μάλλον της ψευδοκαλωσύνης αυτού του κόσμου, μέσα στον οποίο πανηγυρίζει αιώνια το κακό, και ο οποίος προωθεί τον τρομακτικό θρίαμβο του κακού πάνω στη γη.

Αυτό μας μεταφέρει στη δεύτερη σημασία του σταυρού. Μετά το σταυρό του Χριστού ακολουθεί ο δικός μας σταυρός, για τον οποίο ο Χριστός είπε, «ει τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι,... αράτω τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ακολουθείτω μοι» (Λουκ. 9, 23). Αυτό σημαίνει πως η επιλογή που είχε να

κάνει ο καθένας εκείνη τη νύχτα –ο Πιλάτος, οι στρατιώτες, οι αρχηγοί, το πλήθος κι ο καθένας μέσα στο πλήθος – είναι μια επιλογή που τίθεται συνεχώς και σε καθημερινή βάση μπροστά μας. Εξωτερικά, η επιλογή έχει να κάνει με κάτι φαινομενικά ασήμαντο για μας, ή δευτερεύον. Για τη συνείδηση όμως τίποτε δεν είναι πρώτο ή δεύτερο, αλλά το καθετί μετράται αν είναι αληθινό ή ψεύτικο, καλό ή κακό. Το να σηκώνεις λοιπόν το σταυρό σου καθημερινά δεν είναι απλώς το να αντέχεις τα φορτία και τις μέριμνες της ζωής, αλλά πάνω απ' όλα το να ζεις αρμονικά με τη συνείδησή σου, το να ζεις μέσα στο φως της κρίσεως της συνειδήσεως.

Ακόμη και σήμερα, με όλο τον κόσμο να κοιτάζει, ένας άνθρωπος στον οποίο «ουδέν ευρέθη αίτιον» μπορεί να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να κτυπιέται, να φυλακίζεται ή να εξορίζεται. Όλα αυτά δε «επί τη βάσει του νόμου», χάριν της υπακοής και πειθαρχίας, όλα στο όνομα της τάξης, για το καλό όλων. Πόσοι Πιλάτοι δε νίπτουν τα χέρια τους, πόσοι στρατιώτες σε σπεύδουν να εκτελέσουν τις διαταγές της στρατιωτικής ιεραρχίας, πόσοι άνθρωποι υπάκουα, δουλόπρεπα δεν τους χειροκροτούν, ή τουλάχιστον δεν κοιτάζουν σιωπηλά το κακό που θριαμβεύει;

Από το βιβλίο: «Εορτολόγιο-Ετήσιος Εκκλησιαστικός Κύκλος», Αλέξανδρου Σμέμαν, Εκδ. Ακρίτας.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΔΗΜΙΑΝ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΗΛΙΟΥ (26-3-2012)

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΣΑΚΑΛΛΕΡΟΥ

Σεβασμιώτατε
Τίμιον Πρεσβυτέριο
Πενθηφόρε λαέ του Κυρίου

Επιτρέψατέ μου εις την αρχήν του λόγου την αναφερθείσα ρήσιν Ἐλιφάξ του Ἐλαιμίου πρὸς τὸν δίκαιον καὶ πολυάθλον Ἰώβ νὰ προσαρμόσω ἐπικαίρως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μεταστάντος πατρὸς Αἰμιλιανού. Διότι ὁ ἀείμνηστος πλέον Ἱερεύς, ὁ ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη βαστάσας ἐπωμάδιον τὸν βαρὺν ἀλλὰ χρηστὸν ζυγὸν τῆς ἱερωσύνης, ὑπερβάς καὶ τὸ «ἐν δυναστείαις» Δαυϊτικὸν ὄριον ἡλικίας, κατὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν του καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ σαββατισμοῦ του ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως ἀνέδειξεν ἑαυτὸν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως «σίτον Χριστοῦ», κατὰ τὴν φράσιν του Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, καὶ αὐξηθεὶς καὶ ὠριμάσας ἐν ἀγάπῃ, ταπεινώσει, καρτερίᾳ καὶ ὑπομονῇ, ἔθερίσθη, ὄντως «κατὰ καιρὸν θεριζόμενος» ὑπὸ τοῦ οὐρανίου γεωργοῦ τῶν ψυ-χῶν, κατὰ τὰς πρώτας πρωινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας του Εὐαγγελισμοῦ.

Ὁ πατὴρ Αἰμιλιανός κατὰ κοσμον Απόστολος Ηλίου, ἐγεννήθη το 1922 εἰς τὴν νήσο Πάτμο το νησί των μεγάλων οραματισμῶν, στα δύσκολα μεταπροφυγικὰ χρόνια ἐκ γονέων πιστῶν, εὐσεβῶν καὶ παραδοσιακῶν. Ὁ πατέρας του Μιχαὴλ καὶ ἡ εὐλαβὴς μητέρα του Ἄννα ἄνθρωποι του μόχθου, πρόσφυγες ἀπὸ τὴν ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνέθρεψαν τὰ δέκα τέκνα των κατὰ τὸ ἀποστολικὸν λόγον «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ

Κυρίου» καὶ ἐνστάλλαξαν εἰς τὴν ψυχὴν του τὰ νάματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Το 1944 νυμφεύετε τὴν ἐκλεκτὴ σύζυγο του Μαριέτα με τὴν ὁποία ἀπέκτησαν τέσσερα παιδιά. Μαζὶ χάραξαν τὴν πορεία τῆς ζωῆς τους μέσα ἀπὸ τὸν ἀλληλοσεβασμὸν, τὴν ἀλληλοκατανόησιν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρηνης.

Ὅταν ἦλθε τὸ κάλεσμα ἀπὸ τὸν πανάγαθο Θεὸν γιὰ τὴν ἱερωσύνην, ἀποφασίζουν ἀπὸ κοινού νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν τους στο Χριστό.

Στις 18-11-1951 χειροτονεῖται Διάκονος ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἰσιδώρου καὶ εἰς Πρεσβύτερον πάλιν ὑπο τοῦ ἰδίου στις 23-5-1954 διορισθῆναι δεῦτεως τακτικὸς ἐφημέριος ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ἀποχωρήσας τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινίστρας τὸ ἔτος 2008 ἀφῆκεν εἰς τιμὴν καὶ ἔπαινον τοῦ ἐξηκονταετῆ πολύκαρπον ποιμαντικὴν διακονίαν.

Ὁ πατὴρ Αἰμιλιανός καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς ἱερατικῆς διακονίας του ἐπέδειξε γνήσιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προσωπικότητός του εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων ἀφοσίωσις ἢ πιστότης καὶ ὑπακοή εἰς τὰ κελεύσματα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τὰ δίκαια τῆς ὁποίας μετ' εὐλαβείας διεφύλαξε καὶ προήσπισε υπηρετώντας ὡς ταμίας των ἱδρυμάτων ἐπὶ σειρά ετῶν. Ὡς χαρακτὴρ διεκρίθη γιὰ τὴν εὐκρινειαν, τὴν ευγένειαν, τὴν γνησιότητα καὶ τὴν παρρησίαν,

την ακεραιότητα και τον πλούτον των συναισθημάτων, την ευαισθησίαν και τον αυθορμητισμόν. Ο λόγος του ήταν συμβόλαιο.

Υπήρξε φιλοχρήματος, ποτέ δεν αγάπησε τα χρήματα για αυτό και γεύτηκε πλούσια την αγάπη των ενοριτών του

Είχε πνεύμα νοικοκυροσύνης και εκκλησιαστικής καλλιαίπιας που διδάχθηκε από τους πατέρας της Πάτμου, τα ήθελε όλα καλά και ωραία, και το Ναό και τα προαύλια και την αίθουσα. Όλα θα διαλαλούν την νοικοκυροσύνη και το ενδιαφέρον του.

Προικισμένος μ' αυτές τις αρετές καταξιώθηκε στην συνείδηση της ενορίας του εξετιμηθη και αγαπηθηκε

Άλλ' ήδη ό πολίος Λευίτης ως άλλος Ίακώβ, «τῆ νόσφ καμφθεις και τῷ γήρα τριχθεις», κατέπαυσε και μετεκλήθη υπό τοῦ Κυρίου εις τὴν ἀχειροποιήτον πόλιν, τὴν ἄνω Ἰερουσαλήμ. «Συνετέλεσεν ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτοῦ» (Ἰώβ 14,14) και κατέρχεται πλήρης ἡμερῶν εις τὸν τάφον ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐν τῷ κόσμῳ και τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστολῆς του, λέγων σὺν τῷ Παύλῳ. «Τὸν ἀγῶνα

τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀποκειταιί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. 4,7-8).

Σεβαστέ πατέρα Αιμιλιανέ

Κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας σου ἰστάμεθα πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ σκηνώματός σου, ἀποδίδοντες εὐχαριστίας δι' ὅλα ὅσα ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου σου και τῆς Ἐκκλησίας ἐκοπίασας. Ἐν τῇ πίστει και τῇ προσδοκίᾳ τῆς Ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων και τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος προπέμπομέν σε τοῦ προσκαίρου κόσμου. Πορεύου, ἵνα συναλισθῆς μετὰ τῶν προαπελθόντων Πατέρων και Ἀδελφῶν ἡμῶν και ἀναπαυθῆς «παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων» (Ψαλμ. 1,3). Μνημόνευε ἐν τῷ ἐπουρανίῳ θυσιαστηρίῳ πάντων ἡμῶν και προσεύχου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Σε εὐχαριστοῦμεν γι' ὅσα ἐκοπίασας, γι' ὅσα προσέφερες, γιὰ ὅλα τὰ καλά και ὠφέλιμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας σου. Ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Το Πάσχα του Μεχμέτ Μπέη (ή ο κρυφός Χριστιανός)

Μία συγκλονιστική ιστορία από το Αναγνωστικό της Στ' Δημοτικού του 1947

Εἶναι τρεις ἡ ὥρα μετὰ τα μεσάνυχτα και σπάνιοι οι διαβάτες στο δρόμο. Εἶναι οι τελευταῖοι που γυρίζουν ἀπὸ τὴν πρώτη Ἀνάσταση και πηγαίνουν βιαστικοί στα σπίτια τους. Σε λίγο τίποτε πια δεν ἀκούγεται και νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει σ' ὅλη τὴν τούρκικη συνοικία του Ηρακλείου.

Ξαφνικά, ἀνοίγει ἀθόρυβα ἡ αὐλόπορτα ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ και προβάλλει ἀνθρώπινο κεφάλι. Γυρίζει δεξιά και ἀριστερά και παρατηρεῖ με προσοχὴ μέσα στα σκοτάδι. Τραβιέται μέσα και πάλι ξαναφαίνεται και κοιτάζει με προσοχή.

-Ελάτε, δεν εἶναι κανένας, ἀκούγεται χαμηλὴ φωνή.

Τρεις σκιές, ἡ μια μεγάλη και οι δύο μικρότερες, βγήκανε στο δρόμο.

-Πάμε γρήγορα, ψιθύρισε ο ψηλὸς ἀντρας πάμε γρήγορα, γιατί ἀργήσαμε και θα μας περιμένει. Σκέπασε το πρόσωπο με το μαντήλι σου, Εσμέ! Ρεσίτ, δός μου το χέρι σου!

Περπατοῦσανε κι οι τρεις σιωπηλοί στο σκοτάδι. Μόλις ὅμως ἐστριψαν το στενὸ σοκάκι, βρήκανε μια γριά, που κρατοῦσε στο χέρι τῆς

αναμμένη λαμπάδα. Περπατούσε με κόπο, γιατί ήταν πολύ γριά. Και φρόντιζε με το αδειανό χέρι να προφυλάξει τη λαμπάδα της από τον αέρα, για να φέρει στο σπίτι το φως της Αναστάσεως, που πήρε από την εκκλησιά.

Όταν είδαν το φως της λαμπάδας οι τρεις νυχτερινοί διαβάτες, γύρισαν αλλού το κεφάλι τους, για να μην γνωριστούν. Του κάκου όμως. Η γριά σήκωσε τη λαμπάδα της και τους φώτισε.

-Πολλά τα έτη σας, Μεχμέτ Μπέη! είπε η γριά.

-Καλημέρα, κυρά, αποκρίθηκε εκείνος, και του χρόνου! Και τράβηξε το δρόμο του.

Η γριά τους κοίταζε από κοντά, ώσπου τους έχασε από τα μάτια της.

«Περίεργο πράγμα!» είπε με το νου της. «Που να πάνε τέτοια ώρα ο Μεχμέτ μπέης με τη χανούμισα και το γιό του; Χριστέ μου, δεν κάνεις το θάμα σου να γλιτώσουν οι Χριστιανοί από έναν Τούρκο;»

Βυθισμένη στο σκοτάδι ήταν και η εκκλησία του Αγίου Μηνά. Εδώ και λίγη ώρα, χιλιάδες κεριών τη φώτιζαν χιλιάδες Χριστιανών στην αυλή της έψαλλαν χαρμόсуна το «Χριστός Ανέστη». Τώρα έμεινε μόνο το άρωμα του λιβανιού και των κεριών. Και μόνο το καντήλι, που έκαie μπροστά στην ασημένια εικόνα της Παναγίας, θαμπόφεγγε. Παντού βασιλευε απόλυτη σιγή.

Δύο χτύποι ακούστηκαν στην εξώθυρα. Από ένα στασίδι σηκώνεται κάποιος και τρέχει ν' ανοίξει ήταν ο παπάς του Αγίου Μηνά.

Οι τρεις νυχτερινοί διαβάτες μπαίνουν αθόρυβα στην εκκλησία και φιλούν το χέρι του παπά. Σφαλίζουν καλά την πόρτα, προχωρούν ευλαβικά στο εικονοστάσι, γονατίζουν και κάνουν το σταυρό τους. Ο παπα-Γρηγόρης μπαίνει από τη δεξιά πόρτα στο ιερό, ανοίγει την Ωραία Πύλη και λέει στο μικρότερο από τους τρεις:

-Έλα, παιδί μου, να με βοηθήσεις! Και του δίνει μια μικρή λαμπάδα, που την άναψε από το ακοίμητο φως, που είναι πάνω στην Άγια Τράπεζα.

Ο παπα-Γρηγόρης φόρεσε το χρυσοκέντητο πετραχήλι του, πήρε με βαθύ σεβασμό το Δισκο-

πότηρο και πλησίασε στην Ωραία Πύλη. Μπροστά του στέκεται το συμπαθητικό τουρκόπαιδο, ωχρο, συγκινημένο, με τη λαμπάδα στο χέρι.

-Πλησιάστε, είπε ο παπάς στους άλλους δύο.

Πρώτα πλησίασε η γυναίκα, τριάντα έως τριανταπέντε χρονών. Ήταν ωχρή και βαθιά συγκινημένη. Τη στιγμή που ανέβαινε τα σκαλοπάτια του ιερού, χρειάστηκε να την υποστηρίξει ο Μεχμέτ μπέης, για να μην πέσει. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

-«Μεταλαμβάνει η δούλη του Θεού Μαρία, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», είπε ο παπάς μ' επισημότητα και της έδωσε την Άγια Μετάληψη.

Δύο μεγάλα δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπο

την σεμνής εκείνης γυναίκας κι ακούστηκε να ψιθυρίζει: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία σου».

Πήρε έπειτα η γυναίκα τη λαμπάδα στο χέρι της και πλησίασε το παιδί.

-«Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού Νικόλαος». Επανάλαβε ο παπάς, κοιτάζοντας στοργικά το συμπαθητικό παιδί.

Τώρα ήρθε η σειρά του Μεχμέτ. Ανεβαίνει με θάρρος και πλησιάζει τον παπά. Το φως της λαμπάδας τρέμει, γιατί τρέμουνε και τα χέρια της Μαρίας.

-«Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού Εμμανουήλ, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», λέει για τρίτη φορά ο παπάς, δακρύζοντας τώρα κι αυτός.

-Αμήν. Είπε με βαθιά φωνή ο μουσικός Χριστιανός.

Σε λίγα λεπτά οι τρεις σκιές χάνονται και πάλι στους σκοτεινούς δρόμους του Ηρακλείου και βιαστικά γυρίζουν στο σπίτι τους. Αυτή τη φορά δε βρέθηκε καμιά γριά στο δρόμο να τους γνωρίσει με το φως της λαμπάδας και να ξαναπει:

-Θεέ μου, δεν κάνεις το θάμα σου, για να σωθούν από έναν κακό Τούρκο οι Χριστιανοί;

Μόνο ο παπα-Γρηγόρης ήξερε, ότι ο Μεχμέτ μπέης ήτανε Χριστιανός, πιο πολύ πιστός από πολλούς, που λέγονται μονάχα Χριστιανοί.

ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Γιά Τράπεζα της Αγάπης: Σεβαστή Μαστροκούκου 100. Ομάδα Γυναικών Χώρας 200, Ομάδα Κυριών Υπαπαντής 116,20 εις μνήμην πατρός Αιμιλιανού Ηλιού, Ι.Ν Υπαπαντής 300 εις μνήμην πατρός Αιμιλιανού Ηλιού, Γεώργιος Αυγουστίνος 100 εις μνήμην π. Αιμιλιανού, Μαρία Κάννη 60, Ανώνυμος 70, Ματθαίος Νικόδημος 400 εις μνήμην Δημητρίου Ματθαίου, Καλλιόπη Γαλουζή Μουσσά 50, Γραμματική Μαγκούλια 50, Καλαϊτζή Πολυξένη 20, Ανώνυμος 60, Ζαρόνια Νομική 580 εις μνήμην συζύγου αυτής, Κορίτσια του EL POSTO 75, Μάμμας Κυπραίος 100, Ειρήνη Τσαγκάρη 100.

Από Ίεροπραξίες Μητροπολίτου: 530.

Η Τράπεζα Αγάπης ευχαριστεί ιδιαιτέρως
τον κύριον Ιωάννη Χαλίκον
για την θερμή και πλουσία αγάπη του
προς τους ενδεδείς αδελφούς μας

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Γιά τρίτη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** της μητροπόλεώς μας, αναγνωρισμένη από τό Υπουργείο Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής της Σχολής είναι ο **Άρχων Μαϊώτωρ** του Οικουμενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ΄ Θεοδώρου** και διδάσκουν αφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής και ιεροψάλτες του νησιού μας. Σκοπός της Σχολής είναι ή διάδοση της πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτών, ικανών νά πληρώσουν τά ανάλογια τών ιερών ναών της μητροπόλεώς μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια του Θεού, τήν έπιστασία του μητροπολίτου μας και τήν συγκινητική προσφορά τών έθελοντριών γυναικών και τών δωρητών, συνεχίζεται για έκτη χρονιά τό έργο **της Τράπεζας Αγάπης**, μέσα από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 145 αδελφοί μας, πού έχουν ανάγκη.

779/002101-089440
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΑΓΑΠΗΣ

Θερμή παράκληση νά **ένημερώνεται** ή Μητρόπολη για τήν τυχόν κατάθεση στον Λογαριασμό για τήν σχετική απόδειξη.